

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5618202739
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5618202739.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobcu: T. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXXX/X, P., zastúpeného JUDr. Miloslavom Hrickom, advokátom so sídlom C. X. R. XXX, K. R., proti žalovanej: Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu škody vo výške 92 691,82 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č. k. 11C/25/2018 zo dňa 17. septembra 2019, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku III., ktorým v zostávajúcej časti žalobu zamietol, p o t v r d z u j e.

Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku I., ktorým rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 15 141,70 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 15 141,70 eur od 01.10.2018 do zaplatenia a nahradiť nemajetkovú ujmu vo výške 9 500 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 9 500 eur od 01.10.2018 do zaplatenia, všetko do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, a vo výroku IV., ktorým žalovanej nepriznal náhradu trov konania, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Krajský súd rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním (výrok II.) ponecháva n e d o t k n u t ý.

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 15 141,70 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 15 141,70 eur od 01.10.2018 do zaplatenia a nahradiť nemajetkovú ujmu vo výške 9 500 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 9 500 eur od 01.10.2018 do zaplatenia, všetko do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Súd konanie zastavil v časti o zaplatenie 60,79 eur. V zostávajúcej časti súd žalobu zamietol. Žalovanej súd nepriznal náhradu trov konania.

Žalobou doručenou súdu 02.10.2018 sa žalobca proti žalovanej domáhal uloženia povinnosti nahradiť škodu vo výške 44 691,82 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 44 691,82 eur od 01.10.2018 do zaplatenia a nahradiť nemajetkovú ujmu vo výške 48 000 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 48 000 eur od 01. 10. 2018 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Uznesením zo dňa 30. 11. 2007, ČVS:ORP-306-JP-2007, vyšetrovateľ vzniesol žalobcovi obvinenie zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona, proti ktorej podal žalobca sťažnosť, o ktorej rozhodla

Okresná prokuratúra Liptovský Mikuláš uznesením zo dňa 04. 04. 2008 č. 1PV608/07-15 tak, že ju zamietla ako nedôvodnú. Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 27. 02. 2014, sp. zn. 1T/128/2009 bol žalobca uznaný za vinného, spáchal spolupáchateľstvo zločinu lúpeže podľa § 20 k § 188 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov, na výkon ktorého bol zaradený do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Proti predmetnému rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 16. 09. 2014, sp. zn. 1To/55/2014, tak, že odvolanie zamietol, pretože nie je dôvodné. Potom, ako Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením zo dňa 27. 05. 2015, sp. zn. 2Nt/28/2014 rozhodol o povolení obnovy konania, rozsudkom zo dňa 03. 02. 2017, sp. zn. 1T/128/2009, súd oslobodil žalobcu spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, č. k. 1PV608/07 5505-49 zo dňa 12. 11. 2009, pre skutok obžalobou kvalifikovaný ako spolupáchateľstvo zločinu lúpeže podľa § 20 k § 188 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona. Žalovaná vzniesla námietku miestnej príslušnosti, ktorú súd vyhodnotil ako nedôvodnú a vec prejednal. V danom prípade je miestna príslušnosť daná podľa ustanovenia § 19 písm. b) CSP, podľa ktorého popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Nakoľko rozsudkom tunajšieho súdu došlo k odsúdeniu žalobcu za skutok, ktorý nespáchal, je daná táto osobitná miestna príslušnosť Okresného súdu Liptovský Mikuláš. Pokiaľ dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, treba vychádzať z toho, že obžalovaný čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté, pričom pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody voči štátu je potrebné prihliadnúť aj na priebeh celého trestného stíhania z hľadiska vývoja dôkaznej situácie. Uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi je nezákonným rozhodnutím, aj keď v čase vznesenia obvinenia boli splnené predpoklady na jeho vydanie. Oslobodenie spod obžaloby nemusí síce vždy za každých okolností vyvolať nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, avšak zodpovednosť štátu za škodu je koncipovaná ako objektívna, čo znamená, že štát zodpovedá za škodu bez ohľadu na akékoľvek zavinenie. Štát musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Pokiaľ ide o priebeh trestného stíhania z hľadiska vývoja dôkaznej situácie, súd poukazuje na to, že tak z vyšetrovacieho spisu ako aj súdneho spisu bezpochyby vyplýva, že žalobca od okamihu vznesenia obvinenia svoju vinu popieral na podklade tých istých skutkových tvrdení, ktoré koniec koncov viedli k oslobodeniu spod obžaloby po povolení obnovy konania. V priebehu trestného konania teda nedošlo k žiadnej zmene vývoja dôkaznej situácie, žalobca od začiatku tvrdil, že skutok nespáchal. Prakticky jediným usvedčujúcim dôkazom bola rekognícia dvoch poškodených. Išlo nakoniec o novú skutočnosť, ktorá nebola známa súdu v pôvodnom konaní, čo znamená, že nebola predmetom dokazovania predtým, ako súd odsúdil žalobcu na nepodmienečný trest odňatia slobody. Za skutok, ktorý žalobca nespáchal, vykonal trest odňatia slobody od 18. 09. 2014 do 27. 04. 2015. Okresný súd dospel k záveru, že žalobca v konaní preukázal všetky predpoklady objektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu a to existenciu nezákonného rozhodnutia, vznik škody, aj keď nie v uplatnenej výške a nakoniec príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Pokiaľ ide o ušlý zisk, žalobca v konaní hodnoverne nepreukázal, že v dôsledku nástupu na výkon trestu odňatia slobody mu ušiel zisk v uplatnenej výške 36 400 eur. Súd sa stotožnil s námietkou žalovanej, že čestné vyhlásenia konateľov obchodných spoločností, pre ktoré mal žalobca vykonať dojednané práce, nepreukazujú skutočnú výšku ušlého zisku. Vychádzajúc z listinných dôkazov predložených žalobcom pred posledným pojednávaním (č. I. 275 a nasl.) súd priznal žalobcovi náhradu ušlého zisku vo výške 6 910,67 eur, keď len v tejto výške žalobca uniesol dôkazné bremeno. V nadväznosti na trovy obhajoby a ich účelnosť okresný súd konštatoval, že preskúmaním vyšetrovacieho spisu mal preukázané vykonanie každého úkonu právnej služby obhajcom, okrem porady s klientom zo dňa 03. 06. 2008, ktorá bola vykonaná deň pred výsluchom žalobcu ako obvineného. Porada obhajcu s obvineným však nemôže byť preukázaná vo vyšetrovacom spise, pričom vzhľadom na závažnosť veci, rozsah vykonaného dokazovania v trestnom konaní ako aj samotnú dĺžku konania, by ale nemali byť žiadne pochybnosti, že žalobca vykonal so svojím obhajcom minimálne jednu poradu a preto súd vyhodnotil aj tieto trovy obhajoby ako účelné. Žalovaná namietala uplatnené cestovné náhrady za pracovnú cestu zo dňa 28. 05. 2008 vo výške 147,28 eura s tým, že k danému dňu sa neviaže žiadny vykonaný úkon. Vychádzajúc z vyúčtovania trov obhajoby a toho, že súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov za poradu s obhajcom zo dňa 03. 06. 2008, pričom k tomuto dátumu si obhajca neuplatnil cestovné náhrady, súd vyhodnotil ako účelné aj tieto cestovné náhrady, ktoré možno priradiť práve k porade s klientom. Pokiaľ ide o trovy obhajoby JUDr. Miloslavom Hrickom, porovnaním ich vyúčtovania (č. I. 297) so súdnym spisom, mal súd preukázanú účelnosť a správnosť vyčíslenia týchto trov. Obhajca JUDr. Juraj Bachan vykonal šesť úkonov, za ktoré mu vznikol nárok na odmenu vo výške po 120,23 eura (2 úkony) a po 123,50 eura (4 úkony), čiže uhradená záloha vo výške 650 eur nepokryla ani odmenu obhajcu, nie to ešte tzv. režijný paušál. Na základe vyššie uvedeného súd

priznal žalobcovi náhradu skutočne a účelne vynaložených trov obhajoby vo výške 8 231,03 eur. Súd žalobcovi priznal aj náhradu nemajetkovej ujmy. Bez akýchkoľvek pochybností možno konštatovať, že každé nedôvodné odňatie slobody zakladá dôvod na priznanie nemajetkovej ujmy, pokiaľ v tom ktorom prípade by neboli také krajne výnimočné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iný záver. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd vychádzal z kritérií spravodlivosti, pričom sa nestotožnil s názorom žalobcu, že by mu mala prináležať rovnaká nemajetková ujma, ako to upravuje zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov v ustanovení § 12 ods. 2, podľa ktorého má obeť násilného trestného činu nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiat násobku minimálnej mzdy, ak bola trestným činom spôsobená smrť. Rovnako má súd za to, že žalobcovi neprináleží osobitne náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie a osobitne za nezákonné rozhodnutie o treste, nakoľko ide o jedno konanie, ktoré je ohraničené začatím trestného stíhania a právoplatnosťou rozsudku. Nakoľko právny poriadok neupravuje výšku nemajetkovej ujmy, súd pri rozhodovaní vychádzal zo spomínaného § 12 ods. 2 zákona č. 274/2017 Z. z. a z minimálnej mzdy v roku 2015, ktorá predstavovala 380,- eur. Päťdesiat násobok tejto minimálnej mzdy je 19 000,- eur. Súd s prihliadnutím na povahu a dĺžku súdneho konania a závažnosť následkov spôsobených nielen samotným odsúdením, ale už aj vznesením obvinenia žalobcovi, považuje za primeranú formu zadosťučinenia vo výške 9 500 eur, čiže polovicu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú právny poriadok priznáva obetiam trestných činov s následkom smrti. Celkom tak súd priznal žalobcovi náhradu škody vo výške 15 141,70 eur a náhradu nemajetkovej ujmy 9 500 eur, spolu 24 641,70 eur. Popri tom súd žalobcovi priznal aj zákonný úrok z omeškania počnúc odo dňa doručenia oznámenia žalovanej, že neuspokojí nárok žalobcu na náhradu škody, tak ako je uvedené v I. výroku tohto uznesenia. Vzhľadom na výšku priznaného nároku súd v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 CSP určil dlhšiu lehotu na plnenie. V časti, v ktorej žalobca zobral žalobu späť pred prvým pojednávaním súd v súlade s ustanovením § 145 ods. 2 CSP konanie v časti o zaplatenie 60,79 eur zastavil. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 257 CSP a žalovanej, ktorej úspech v konaní predstavoval 46 %, ich náhradu nepriznal. Súd má za to, že charakter predmetného sporu a skutkový stav, ktorý viedol žalobcu k uplatneniu si náhrady škody je bez ďalšieho nesporným dôvodom hodným osobitného zreteľa, pre ktorý je spravodlivé nepriznať žalovanej náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku okresného súdu podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote odvolanie proti výroku I. a IV. rozsudku. Žalovaná z opatrnosti doplnila, že rozsudok nenapáda v časti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 9.500 eur. Žalovaná v súvislosti s priznanou náhradou majetkovej škody v podobe ušlého zisku uvádza, že do konania nebol predložený žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné ustáliť, že by medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou SHIPTECH s. r. o. existoval (pred jeho nástupom do výkonu trestu odňatia slobody) akýkoľvek zmluvný vzťah zakladajúci nárok na zmluvnú odmenu v konkrétnej výške. Žalovaná vzniesla niekoľko konkrétnych námietok vo vzťahu k trovám vyčísleným JUDr. Milanom Cívikom, a to vo vzťahu k úkonom - „porada s klientom zo dňa 03.06.2008“, „vysluch obv. S. P.“ zo dňa 04.06.2008, „podnet podľa § 31 ods. 1 zák. o prokuratúre“, pričom tieto súd prvej inštancie nesprávne neakceptoval. Žalovaná namietala neúčelnosť cestovného výdavku dňa 28.05.2008 „P. - L. R. a späť = 580 km x 0, 25 ... 145,-“, a taktiež náhradu za stratu času „14 polhodín x 10,52 EUR ... 147,28“, keďže k tomuto dátumu neprináležal žiaden vykonaný úkon. Žalovaná nesúhlasí s týmto procesným konaním súdu prvej inštancie, pretože má za to, že týmto postupom bola porušená rovnosť zbraní a kontradiktórnosť konania. K preukázaniu samotnej úhrady trov obhajoby v tejto časti, žalovaná uvádza, že z „Potvrdenia uskutočnenia prevodu“ z R. S. A., pobočka zahraničnej banky, vystaveného dňa 20.06.2019, vyplýva, že pani F. Y. zaplatila na účet advokáta JUDr. Milana Cíbika sumu 1.735,27 eur. V čase realizácie úhrady JUDr. Milanovi Cívikovi síce už bol žalobca manželom svedkyne Ing. F. P., avšak táto uhradila tieto prostriedky z vlastného účtu na meno „F. Y.“. Na priznanie náhrady škody v sume 1.735,27 eur teda nemohlo postačovať konštatovanie o existencii manželstva a BSM, keď účet, z ktorého bola platba realizovaná vlastnila manželka žalobcu pred uzatvorením manželstva, a teda aj pred vznikom BSM, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné skúmať, či použité peňažné prostriedky nenadobudla manželka žalobcu pred uzatvorením manželstva. Žalovaná namietka správnosť záverov súdu prvej inštancie prijatých vo vzťahu k dôvodnosti náhrady trov obhajoby vo výške 650,- eur. Súd sa totiž opomenul zaoberať účelnosťou jednotlivých úkonov, za ktorých uskutočnenie žalobcovi náhradu priznával, hoci žalovaná takúto námietku vzniesla. Hoci následne dňa 25.03.2015 obhajca doručil súdu návrh na doplnenie dokazovania a v ten istý deň vykonal ďalšie nazretie do spisu, tieto úkony žalovaná nemôže považovať za účelné. Je zrejme, že týmto dvom úkonom predchádzali takmer totožné úkony obhajcu. Vo vzťahu k priznaným trovám obhajoby, ktoré boli vyčíslené JUDr. Miloslavom Hrickom, uviedol súd, že mal preukázanú účelnosť a správnosť vyčíslenia týchto trov, s čím žalovaná nesúhlasí. Ako prvé namietala žalovaná účelnosť úkonu

„Prevzatie a príprava zastúpenia“ zo dňa 05.06.2015, nakoľko je toho názoru, že ak v priebehu trestného konania žalobca zmenil advokáta, je to síce jeho právo, avšak náhrada za takýto úkon nemôže ísť na ťarchu štátu. Súd prvej inštancie taktiež opomenul námietku žalovanej ohľadom potreby zohľadnenia § 1 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., v zmysle ktorého Výpočtovým základom na účely výpočtu tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní a konaní o priestupkoch je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka, ktorý o štyri roky predchádza roku určujúcemu výpočtový základ podľa odseku 3, keď by sa správne hodnota jedného úkonu obhajoby mala určiť ako 1/6 výpočtového základu štyri roky späť. Celkovo tak nárok na náhradu škody v podobe trov obhajoby, počas obdobia, v ktorom bol žalobca zastúpený advokátom JUDr. Hrickom, mohol predstavovať maximálne sumu 618,38 eur. Záverom konštatuje, že zo strany žalobcu nedošlo k preukázaniu úhrady trov obhajoby v sume, ktorú mu priznal súd prvej inštancie, t. j. vo výške 8.231,03 eur, teda nedošlo k preukázaniu vzniku škody na strane žalobcu. Žalovaná sa vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 15.11.2018 v VI. bode osobitne vyjadrila k úroku z omeškania zo sumy náhrady nemajetkovej ujmy tak, že vzhľadom na rozhodovacia činnosť súdov v Slovenskej republike, nemôže byť zaviazaná k povinnosti úhrady úrokov z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy (judikát NS SR zo dňa 24.06.1998, sp. zn. 1Co/15/97, zverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, pod por. č. 45/2000 a naň nadväzujúcim rozhodnutím NS SR zo dňa 14.03.2012, sp. zn. 6Cdo/185/2011). V súlade s uvedenými rozhodnutiami preto bolo nutné dospieť k záveru o tom, že nie je možné žalobcovi priznať nárok na úroky z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy, keďže omeškanie v prípade náhrady nemajetkovej ujmy nastáva až okamihom neplnenia na základe judikovanej povinnosti, t. j. až neplnením povinnosti po uplynutí paričnej lehoty, ktorú súd ustálil ako 30-dňovú. Podľa žalovanej mal správne súd prvej inštancie pristúpiť pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania k aplikácii § 255 ods. 2 CSP a priznať žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu, v ktorom úspech žalovanej vypočítal (46 %), nakoľko v danej veci neexistovali dôvody pre aplikáciu § 257 CSP. S ohľadom na vyššie uvedené, žiada žalovaná odvolací Krajský súd v Žiline, aby rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 17.09.2018, sp. zn. 11C 25/2018, z označených odvolacích dôvodov zmenil a žalobu v napadnutej časti zamietol, alternatívne v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a v tejto časti vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie aj právny zástupca žalobcu proti výrokom III. a IV. rozsudku. Okresný súd zamietol žalobu v rozsahu uplatneného ušlého zisku, okrem sumy 6910,67 eur, z dôvodu, že žalobca tento podľa názoru okresného súdu v konaní nepreukázal. S týmto záverom súdu sa žalobca nemôže stotožniť. Dôkazné bremeno podľa jeho názoru uniesol v potrebnom rozsahu. V prejednávanej veci je potrebné vziať na vedomie, že predmetom dokazovania je taký priebeh udalostí, ku ktorému by došlo, ak by tomu škodová udalosť nezabránila. Žalobca nemal možnosť produkovať iné dôkazy, ako tie, ktoré v konaní predložil. Práve čestné vyhlásenia osôb, ktoré by s ním vstúpili do obchodného vzťahu, sú podľa názoru žalobcu tým najhodnovernejším dôkazom, ktorý bolo možné vykonať k otázke ušlého zisku. Súd žalobcovi priznal ako náhradu nemajetkovej ujmy sumu 9500 eur namiesto ním uplatnenej sumy 48000 eur. Nepovažoval za dôvodné priznať náhradu nemajetkovej ujmy osobitne za nezákonné trestné stíhanie a osobitne za nezákonné rozhodnutie o treste. Ani s týmto záverom žalobca nesúhlasí. Ak uviedol v žalobe, domáhal sa náhrady škody, ktorá mu bola spôsobená nezákonným začatím a vedením trestného stíhania a nezákonným rozhodnutím o treste. Za nesprávne považuje aj to, že okresný súd krátil náhradu nemajetkovej ujmy na polovicu. Na základe uvedeného žalobca navrhuje, aby odvolací súd výrok III. napadnutého rozsudku zmenil tak, že zaviazá žalovanú na náhradu škody žalobcovi vo výške 29 489,33 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 1. 10. 2018 do zaplatenia a nahradí nemajetkovú ujmu 28 500,00 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 1. 10. 2018 do zaplatenia. Súčasne navrhuje, aby odvolací súd výrok IV. napadnutého rozsudku zmenil tak, že prizná žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v celom rozsahu.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Žalovaná namieta, že nebol preukázaný žiaden zmluvný vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou SHIPTECH s. r. o., ktorý by mohol byť základom ušlého zisku, na náhradu ktorého súd žalovanú zaviazal. Podľa žalovanej nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval výšku spôsobenej škody. Ale žalobca za takýto dôkaz, rovnako ako okresný súd, považuje faktúry a tiež výsluch svedka Pavlíka. Žalovaná tiež poukázala na to, že podľa faktúry FV18/15 bola spoločnosť SHIPTECH s. r. o. dodávateľom a nie odberateľom, teda neuvádza sumu, ktorú by inak fakturoval žalobca spoločnosti SHIPTECH s. r. o.. Posúdenie existencie a účelnosti jednotlivých úkonov právnej služby, tak ako ho vykonal okresný súd, považuje žalobca za správne. Každý úkon právnej služby, ktorý bol vykonaný, bol vecne odôvodnený a

smeroval k naplneniu účelu obhajoby. Žiaden úkon nebol vykonaný zbytočne alebo samoúčelne. Hoci úhrady boli vykonané z účtu F. Y. (neskôr po vydaji P.), všetky boli vykonané na jeseň roku 2014 a neskôr. Pritom žalobca uzavrel s F. Y. manželstvo ešte na jar roku 2012. Nie je rozhodujúce, kedy bol účet v banke zriadený. Po uzavretí manželstva všetky prostriedky (až na zákonom stanovené výnimky), ktoré na účet pribudli, patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Čo sa týka výšky odmeny advokáta JUDr. Miloslava Hricka za jeden úkon právnej služby, tá síce nezodpovedala výpočtovému základu podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ale zodpovedala dohode medzi advokátom a klientom. Čo sa týka účelnosti prevzatia a prípravy zastúpenia, to považuje žalobca za účelné. Žalovaná v odvolaní poukazuje na tri rovnaké úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia) a to, že ak žalobca menil obhajcov, nemôže to ísť na vrub žalovanej. Ale prvé prevzatie a príprava zastúpenia sa týkalo obhajoby v základnom trestnom konaní. Druhé prevzatie a príprava zastúpenia JUDr. Bachanom sa už týkalo iného konania a to konania o návrhu žalobcu na obnovu konania. A k tretiemu prevzatiu a príprave zastúpenia došlo z objektívnych dôvodov a to preto, že JUDr. Bachan ukončil výkon advokácie a žalobca bol nútený zabezpečiť si nového obhajcu. Preto všetky tieto úkony právnej služby boli vykonané účelne a okresný súd ich účelnosť vyhodnotil správne. Žalobca sa domnieva, že je dôvod odchyliť sa od názoru Najvyššieho súdu SR uvedeného v R 45/2000. V ňom sa Najvyšší súd zaoberal otázkou splatnosti nároku podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ale predmetom konania pred okresným súdom bol nárok podľa § 17 ods. 2 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa žalobcu ide o osobitný nárok, odlišný od nároku podľa Občianskeho zákonníka. Hoci ide o rovnako nazvaný inštitút, podmienky vzniku nároku sú iné ako v prípade nároku podľa Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku dáva súdu širokú možnosť úvahy, čo v prejednávanej veci okresný súd využil a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Ak žalovaná namieta, že namal podiel na vzniku sporu, tak opomenula skutočnosť, že to bola ona, kto odmietol poskytnúť žalobcovi akúkoľvek náhradu škody v rámci predbežného prejednávania sporu. Žalobca nepovažuje odvolanie žalovanej proti rozsudku okresného súdu v žalovanej napadnutej časti za dôvodné. Preto navrhuje, aby odvolací súd v odvolaní napadnutej časti potvrdil ako vecne správny.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu v stanovenej lehote písomne nevyjadřila.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkmi konania v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozhodnutie okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. a IV. podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP v spojitosti s ust. § 391 CSP zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odvolaní nenapadnutej časti (výrok II.) ostáva rozsudok nedotknutý.

7. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

8. Podľa ust. § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu do ktorého právomoci vec patrí.

9. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu škody vo výške 15.141,70 eur. Táto suma v sebe zahŕňa vynaložené trovy obhajoby vo výške 8.231,03 eur a ušlý zisk z podnikateľskej činnosti žalobcu z obdobia pred jeho vzatím do výkonu trestu odňatia slobody vo výške 6.910,67 eur. Žalovaná v podanom odvolaní namietala obidve zložky náhrady škody.

10. K náhrade škody - ušlému zisku odvolací súd uvádza, že podľa listinných dôkazov predložených žalobcom okresný súd správne priznal náhradu ušlého zisku vo výške 6 910,67 eur. Odvolací súd má za to, že žalobca v tejto výške uniesol dôkazné bremeno a preukázal odôvodnenosť nároku. Žalobca preukázal, že v súvislosti s výstavbou hausbótu bola obchodnej spoločnosti SHIPTECH s. r. o. faktúrou č. 4-2/SH/2014, splatnou 13.10.2014 vyfakturovaná suma 2 744 eur za vykonané práce na úprave hausbótu a faktúrou č. FV18/15 splatnou 15.05.2015 vyfakturovaná suma 4 166,67 eur za vyhotovenie podlahy, rekonštrukčné práce a nátery a ostatné práce podľa rozpisu vykonaných prác. Ostatné listinné dôkazy preukazovali cenu za zhotovenie a dodanie oceľového pontónu, výrobu

oceľového skeletu hausbótu a za dodanie vodnej a sanitárnej sústavy na hausbóte, pričom žalobca netvrdil ani nepreukázal, že by pre obchodnú spoločnosť zabezpečil aj dodanie týchto častí hausbótu. Uvedené bolo tiež preukázané výsluchom svedka Pavlíka, konateľa spoločnosti SHIPTECH s. r. o. a jeho čestným vyhlásením. Z výsluchu svedka Pavlíka tiež vyplynulo, že žalobca by realizoval celú zákazku. Aj ak by ho SHIPTECH s. r. o. použila ako subdodávateľa, tak by tiež vystavila faktúru sama, bez ohľadu na to, kto práce reálne vykonal.

11. K náhrade škody - trovy obhajoby odvolací súd uvádza nasledovné. Pokiaľ ide o trovy obhajoby JUDr. Milana Cíbika, odvolací súd je názoru, že okresný súd správne priznal odmenu za poradu s klientom dňa 03.06.2008, avšak pri výpočte treba mať na zreteli § 14 ods. 2 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, pričom išlo o ďalšiu poradu s klientom a za takýto úkon právnej služby vyhláška určuje odmenu vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny. Porada obhajcu s obvineným aj podľa názoru odvolacieho súdu nemôže byť preukázaná vo vyšetrovacom spise, pričom vzhľadom na závažnosť veci, rozsah vykonaného dokazovania v trestnom konaní ako aj samotnú dĺžku konania, by ale nemali byť žiadne pochybnosti, že žalobca vykonal so svojím obhajcom minimálne jednu poradu. Odvolací súd však nesúhlasí s priznaním cestovného výdavku zo dňa 28.05.2008 „P. - L. R. a späť = 580 km x 0, 25 ... 145 eur, a taktiež náhrady za stratu času „14 polhodín x 10,52 eur ... 147,28“, keďže k tomuto dátumu neprináležal žiaden vykonaný úkon. Odvolaciemu súdu nebola takáto cesta obhajcu ničím preukázaná, a tiež nemožno súhlasiť s okresným súdom, ktorý túto cestu priradil k porade s klientom zo dňa 03.06.2008, ktorá prebehla až pár dní po ceste, za ktorú si obhajca uplatnil cestovné výdavky a náhradu za stratu času. Odvolací súd preto zrušil a vrátil vec okresnému súdu, aby zohľadnil vyššie uvedené a tiež aby sa vysporiadal s odmenou za úkon právnej služby - výsluch T. P. a Podnet podľa § 31 ods. 1 zák. o prokuratúre.

12. Všetky úhrady odmeny obhajcu boli vykonané z účtu F. Y. (neskôr P.) v jeseni roku 2014 a neskôr. Žalobca uzavrel s F. Y. manželstvo ešte na jar v roku 2012. Podľa odvolacieho súdu nie je rozhodujúce, kedy bol účet, z ktorého sa hradili úhrady v banke zriadený. Po uzavretí manželstva medzi manželmi vzniká bezpodielové vlastníctvo manželov, t. j. všetky prostriedky, ktoré na účet pribudli, patrili do tohto bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Tvrdil to žalobca a tiež aj jeho manželka svedkyňa F. P.. Preto sa odvolací súd stotožňuje s vyjadrením žalobcu, že škoda, ktorá úhradou trov obhajoby vznikla, bola škoda, ktorá vznikla žalobcovi.

13. K náhrade škody - trovy obhajoby JUDr. Juraja Bachana mal odvolací súd preukázané, že žalobca obhajcovi JUDr. Jurajovi Bachanovi vyplatil v súvislosti so zastupovaním v konaní o obnove 650 eur. Na faktúre splatnej 01.01.2015 je síce ako odberateľ uvedená Ing. F. P., manželka žalobcu, ktorá potvrdila, že tieto trovy obhajoby boli vyplatené zo spoločných prostriedkov z manželstva so žalobcom. Zo spisu 2Nt/28/2014 vyplýva, že JUDr. Juraj Bachan prevzal dňa 18.12.2014 zastupovanie žalobcu a dňa 29.12.2014 spísal návrh na povolenie obnovy konania, ktorý bol doručený súdu 30.12.2014. Obhajca vykonal dňa 17.02.2015 nazretie do súdneho spisu a dňa 26.02.2015 doručil súdu doplnenie návrhu na povolenie obnovy konania, nakoľko pri nazretí do súdneho spisu zistil, že bol do spisu doručený list od S. X., ktorý sa priznal ku spáchaniu skutku, za ktorý bol žalobca odsúdený. Dňa 25.03.2015 obhajca doručil súdu návrh na doplnenie dokazovania a v ten istý deň vykonal nazretie do spisu. Následne dňa 01.04.2015 oznámil súdu ukončenia zastúpenia, pričom v ten istý deň bola súdu doručená aj plná moc na zastupovanie v konaní obhajcom JUDr. Miloslavom Hrickom. Z uvedeného vyplýva, že obhajca JUDr. Juraj Bachan vykonal šesť úkonov, za ktoré mu vznikol nárok na odmenu vo výške po 120,23 eur (2 úkony) a po 123,50 eur (4 úkony), čiže uhradená záloha vo výške 650 eur nepokryla ani odmenu obhajcu, nie to ešte tzv. režijný paušál. S uvedeným rozhodnutím okresného súdu sa odvolací súd stotožnil, nakoľko všetky úkony právnej služby považoval za preukázané.

14. K náhrade škody - trovy obhajoby JUDr. Miloslava Hricku odvolací súd v prvom rade uvádza, že za úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia patrí náhrada trov, nakoľko k zmene obhajcu došlo z objektívnych dôvodov a to preto, že JUDr. Juraj Bachan ukončil výkon advokácie a žalobca (obžalovaný) bol nútený zabezpečiť si nového obhajcu. Dôvodnosť trov za prevzatie a prápravu zastúpenia mal odvolací súd preukázanú aj v predchádzajúcom prípade, kedy žalobca si žalobca zvolil obhajcu na zastupovanie v konaní o povolenie obnovy konania JUDr. Juraja Bachana, pretože už nešlo o základné konanie, kde mal obhajcu JUDr. Milana Cíbika.

15. Odvolací súd sa však nestotožnil s výpočtom trov obhajcu JUDr. Miloslava Hricku. Okresný súd pri výpočte trov obhajoby opomenul § 1 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. účinný v čase vykonania jednotlivých úkonov právnej služby. V zmysle uvedeného ustanovenia (účinného od 01.07.2013) sa výpočtovým základom na účely výpočtu tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní a konaní o priestupkoch je priemerná rozumie mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka, ktorý o štyri roky predchádza roku určujúcemu výpočtový základ podľa odseku 3. Okresný súd pri výpočte vychádzal z vyhlášky platnej do 30.06.2013, avšak prvý úkon právnej služby obhajcu bol vykonaný v roku 2015, kedy vyhláška platila vo vyššie uvedenom znení. Preto musel odvolací súd rozhodnutie okresného súdu v tejto časti zrušiť a vrátiť.

16. K trovám obhajoby na záver odvolací súd uvádza, že ponecháva na zvážení okresného súdu, či nazeranie do spisu bude považovať za úkon právnej služby, nakoľko vyhláška č. 655/2004 Z. z. v žiadnom zo svojich ustanovení neobsahuje výslovne tento úkon právnej služby. Činnosť právneho zástupcu spočívajúca v štúdiu spisu nespĺňa požiadavky istej formálnej samostatnosti úkonu právnej služby, za ktorý by mala advokátovi prináležať odmena podľa uvedenej vyhlášky. Odvolací súd nespochybňuje potrebnosť, či v niektorých prípadoch nevyhnutnosť štúdia súdneho spisu advokátom ako zástupcom účastníka. Ibaže takéto štúdium je spôsobom prípravy advokáta umožňujúcej mu zvoliť ďalší vhodný procesný postup v konaní. Samotné štúdium spisu však v zásade nespôsobuje navonok žiadne právne účinky; duševná činnosť advokáta spočívajúca v štúdiu spisu nachádza svoj odraz vo vonkajšom svete až v úkonoch právnej služby tohto advokáta v rámci súdneho konania. Kvalifikovaná príprava advokáta na pojednávanie súdu, prípadne na účely vykonania úkonov právnej služby, je aj určitým vyjadrením úcty k činnosti súdu; predovšetkým však je vyjadrením úcty a zodpovednosti právneho zástupcu voči svojmu klientovi.

17. K úroku z omeškania z nemajetkovej ujmy vo výške 5 % zo sumy 9 500 eur od 01.10.2018 odvolací súd dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 185/2011 zo dňa 14. marca 2012, podľa ktorého povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. Odvolací súd preto musel rozhodnutie okresného súdu v časti priznania úroku z omeškania z nemajetkovej ujmy zrušiť, nakoľko úrok z omeškania žalobcovi patrí až od uplynutia lehoty na plnenie judikovaného nároku.

18. K nároku na náhradu trov konania na súde prvého stupňa odvolací súd uvádza, že štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 220 ods. 2 CSP, dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť (dôvod na zrušenie v odvolacom konaní), ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. V súlade s § 220 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozsudku podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozsudku. Musí byť jasne a zrozumiteľne vysvetlený myšlienkový postup súdu. Závery, ku ktorým súd dospel musia byť pre adresáta prijateľné, racionálne, a v konečnom dôsledku aj spravodlivé a presvedčivé. Ak rozhodnutie súdu nemá uvedené náležitosti, je nepreskúmateľné. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok okresného súdu v časti náhrady trov konania nespĺňa náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozsudku v bode 27. nie je dostatočne zrejmé, prečo okresný súd v danom prípade aplikoval § 257 CSP, a preto musel odvolací súd napadnutý rozsudok v tejto časti zrušiť a vrátiť okresnému súdu.

19. Ďalej krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP) a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku III. podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

20. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

22. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

23. Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie prejednávanej veci a vecne správne rozhodol (výrok III. napadnutého rozsudku). Rozhodnutie prvostupňového súdu v tejto časti zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd.

24. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia krajský súd uvádza, že žalobca skutočne v konaní hodnoverne nepreukázal, že v dôsledku nástupu na výkon trestu odňatia slobody mu ušiel zisk v uplatnenej výške 36 400 eur. V tomto prípade čestné vyhlásenia konateľov obchodných spoločností, pre ktoré mal žalobca vykonať dojednané práce, nepreukazujú skutočnú výšku ušlého zisku. V konaní nebolo preukázané, že vykonaním zákaziek žalobcom malo reálne dôjsť k tvrdenému majetkovému prospechu (ušlý zisk).

25. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch je v zákone systematicky upravená v § 17 ods. 2 - 4 pod názvom „Spôsob a rozsah náhrady škody“. Toto systematické zaradenie spôsobuje, že na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné hľadať ako na súčasť širšie chápaného pojmu škoda, a zároveň je z neho zrejmé, že pre nastúpenie zodpovednosti za nemajetkovú ujmu sa prvý predpoklad zodpovednosti „právne kvalifikovaná skutočnosť“ vykladá a aplikuje zhodne ako v prípade zodpovednosti za škodu (špeciálna úprava zodpovednosti za nemajetkovú ujmu v tomto zákone vylučuje v rovnakej otázke aplikáciu ustanovení občianskeho zákonníka o náhrade nemajetkovej ujmy). Tomu nasvedčujú aj závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: „Nemožno akceptovať názor, podľa ktorého treba rozlišovať nezákonnosť uznesenia pre účely náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy. Koncepcia a zmysel všetkých ustanovení určitého zákona musia byť totiž rovnaké a nemožno ich rozdeľovať podľa povahy uplatneného nároku; tiež v aplikačnej praxi by takéto delenie spôsobovalo značné ťažkosti.“ (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/145/2011 zo dňa 12. decembra 2012)

26. Odvolací súd dáva do pozornosti ustálenú súdnu prax (rozsudok NS SR zo dňa 30.03.2011 sp. zn. 3Cdo/194/2010), v zmysle ktorej zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím, vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Rozhodovanie súdov sa ustálilo medzi iným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby má podľa § 1 - 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Keďže zák. č. 58/1969 Zb., resp. zák. č. 514/2003 Z. z. tento nárok výslovne neupravuje, vychádza sa z analogického použitia najbližšej úpravy, ktorou je úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, i keď rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie začaté, nebolo pre nezákonnosť zrušené. Takýto postup sa však nepoužije, ak existuje samotné nezákonné rozhodnutie (rozhodnutie o vine), pričom v sebe absorbuje aj predchádzajúci postup vrátane rozhodnutí, ktorý viedol k vydaniu takéhoto rozhodnutia (trestné stíhanie a vydanie uznesenia o vznesení obvinenia). Žalobcovi tak neprináleží osobitne náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie a osobitne za nezákonné rozhodnutie o treste, nakoľko ide o jedno konanie, ktoré je ohraničené začatím trestného stíhania a právoplatnosťou rozsudku a ku ktorému by ani nebolo došlo, ak by neprebehlo trestné stíhanie voči žalobcovi.

27. Pokiaľ ide o výšku náhrady nemajetkovej ujmy okresný súd vychádzal z kritérií spravodlivosti, pričom sa nestotožnil s názorom žalobcu, že by mu mala prináležať rovnaká nemajetková ujma, ako to upravuje zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov v ustanovení § 12 ods. 2, podľa ktorého má obeť násilného trestného činu nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiat násobku minimálnej mzdy,

ak bola trestným činom spôsobená smrť. Okresný súd pri rozhodovaní vychádzal zo spomínaného § 12 ods. 2 zákona č. 274/2017 Z. z. a z minimálnej mzdy v roku 2015, ktorá predstavovala 380 eur. Päťdesiat násobok tejto minimálnej mzdy je 19 000 eur. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom okresného súdu, ktorý s prihliadnutím na povahu a dĺžku súdneho konania a závažnosť následkov spôsobených nielen samotným odsúdením, ale už aj vznesením obvinenia žalobcovi, považoval za primeranú formu zadosťučinenia vo výške 9 500 eur, čiže polovicu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú právny poriadok priznáva obetiam trestných činov s následkom smrti. Aj podľa odvolacieho súdu pozbavenie života a odňatie osobnej slobody nemožno stotožňovať a to ani pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy.

28. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. a IV. podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP v spojitosti s ust. § 391 CSP zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku III. podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti. V odvolaní nenapadnutej časti (výrok II.) ostal rozsudok nedotknutý.

29. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní podali odvolanie aj strana žalobcu aj strana žalovanej. Žalobca podal odvolanie proti výrokom III. a IV. napadnutého rozsudku, pričom odvolací súd rozhodnutie vo výroku III. zrušil a vrátil na ďalšie konanie a vo výroku IV. potvrdil. Žalovaná podala odvolanie proti výrokom I. a IV. napadnutého rozsudku, pričom odvolací súd napadnuté rozhodnutie v oboch výrokoch zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Vzhľadom na to, že úspech resp. neúspech v odvolacom konaní je na oboch stranách približne rovnaký, odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

30. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)